

КРУШЕНИЕТО НА “ТРЕШЪР”

(Потънала в морето на 10 април 1963 г)

Стоя на рифа, където камъкът се влива във реката,
докато нощта добива блудкавост от утрото, и скърбя да удавените.
Тук морето е размесено с река; виждам я как се лигави
като куче, възстановяващо се след страдание от бяс. Тя търси плячка,
мазникът океан потрива сушата с муцуна.
(Но сънят, от който се събудих, беше по-лош от сивия буламач
на морето; такива звуци няма денем.)

Това унищожаване на хора е част от ежедневието ни.
Ден след ден, по непонятна някаква приумица
или застигнати от лекомислен смъртоносен план,
наблъскани в автомобили, пуснати от небето, обгърнати от пламъци,
мъже и жени нарушават обета да дишане:
а сега, под водата, превърнали се в излишен товар и смалени,
под натиска на събралите се океани – един смел взвод мъже в една черупка.

Защо сънищата ни не искат да приемат ужасните факти?
Едничките животни, обречени да бъде отговорни и в съня си,
ние винаги проследяваме бедствието до своите действия.
Аз срещнах един чудовищен свой аз в черната бездна:
(- През всичките години досега - усмихнато ми каза той, - дълбах в морето
за тази водна гибел. После, единственият който той спаси, бях аз.)

Ние населваме корабите с живот. Погледнете някое пристанище
в зори: по-грациозни от човека в своите движения,
корабите се отправят към своите места за работа,
обработвайки полята станали отново зелени от прилива;
те притежават женска красота и носят имена на жени и на кралици,
макар че, поради мъдро суеверие, тези лодки със хриле,
безмълвни и подводни, биват кръщавани на риби.
Страхът, че на някой кораб може да погине е неизменно жив,
като страх от пожар в дома или от поваляне на огромно дърво.

Мисля си как моряците се смеят, сякаш студ, вода
тъма и загуба са техен личен забавен повод за насмешка.
И си давам сметка за мрачната потиснатост,
която сега ги изпълва с удивление сега, лицата им унили,
лишени от усмивка, когато теченията се носят насам-натам
и без каквото и да е чувство за хумор, там някъде, а североизток оттук и на дъното.

*(Морски братя, спускам ви изобретателността на сънищата,
странни бели дробове и водолазни камбани, в които да се приютите;*

последен нека аз да съм на борда.

Ние допълваме сънищата си в просъница. Тогава ни изглежда лесно да разговаряме с умрелите насилствено и да обясняваме миналото.

Сега те казват: - *Не се страхувайте да останете живи, вие не сте сънували нищо, което да не можем да простим.*

И по-нежно: Научете нещо по-дълбоко от самите себе си, като например, как сърцето, когато се превръща на гмуркач, се гмурка и спасява.)

Дали приемаме това или беснеем срещу него,

Е въпрос на темперамент и няма никакво значение.

Някаква воля, извън способността ни да я разберем, е била изпълнена, със сигурност, без да имаме вина за нея, съответстваща на страховете ни.

Глупаци, ние сме поставени отново пред неразбираемата празна страница където морето ни обучава със страховитата вода.

Шумът от пръсваща се лодка и екипажа ѝ, е в ушите ни.

Тук дъното е твърде далече, за да можем да го измерим;

Океанът е бил солен, преди да пропълзим като сълзи.